ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 10ης Ιουνίου 1987 *

Στην υπόθεση 317/85,

Eliodoro Pomar, πρώην υπάλληλος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Playamar 13.7 C, Torremolinos, Ισπανία, εκπροσωπούμενος από τον Gouy, δικηγόρο στο Εφετείο της Λυών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο E. Arendt, centre Louvigny, 34, rue Philippe-II,

ενάγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Δ. Γκουλούση, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

εναγομένης,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση με την οποία ζητείται να καταδικαστεί η Επιτροπή να καταβάλει στον ενάγοντα αποζημίωση και ορισμένα ποσά, η καταβολή των οποίων παρελείφθη ή έγινε οψίμως κατά παράβαση του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους T. F. O'Higgins, πρόεδρο τμήματος, O. Due και K. Bahlmann, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. L. da Cruz Vilaça
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου, στις 29 Οκτωβρίου 1985, ο Pomar, πρώην υπάλληλος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησε, βάσει του άρθρου 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, αγωγή που έχει ως αντικείμενο κατ' ουσία να υποχρεωθεί η Επιτροπή στην καταβολή ποσών που οφείλονται στον ενάγοντα ως αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε από τις επανειλημμένες παραβάσεις από την Επιτροπή των κατά τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως υποχρεώσεών της, αφενός, και λόγω ορισμένων πλημμελειών χρηματικού χαρακτήρα, αφετέρου.

2 Ο Pomar, ιταλικής ιθαγένειας, υπηρέτησε στο Κοινό Κέντρο Ερευνών της Ispra από το Μάρτιο 1961 μέχρι τις 30 Ιουνίου 1974, ημερομηνία κατά την οποία αποχώρησε από την υπηρεσία. Με έγγραφο της 6ης Μαρτίου 1985 υπέβαλε στην Επιτροπή διοικητική ένσταση κατά της παραβάσεως του καθήκοντός της αρωγής υπό την έννοια του άρθρου 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και της παραβάσεως του γενικού της καθήκοντος προστασίας έναντι των υπαλλήλων της — που εν προκειμένω συνίσταται στην καθυστερημένη και μόνο μερική απαλλαγή από την υποχρέωση εχεμύθειας, κατά προφανή αντίθεση με το πνεύμα και το γράμμα του άρθρου 19 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Η ευθύνη της Επιτροπής στοιχειοθετήθηκε από την παράβαση των υποχρεώσεών της έναντι του ενάγοντος σε αναφορά με τις ποινικές διώξεις που ασκήθηκαν κατ' αυτού από τις εθνικές αρχές. Η διοικητική ένσταση στρέφεται επίσης κατά της μη καταβολής ή της καθυστερημένης καταβολής ορισμένων επιδομάτων και αποζημιώσεων.

3 Δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι οι προβαλλόμενες παραβάσεις, ανεξάρτητα από το νομικό τους χαρακτηρισμό, δεν είναι μεταγενέστερες του έτους 1980.

4 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αγωγή είναι εκπρόθεσμη και, επομένως, απαράδεκτη, δεδομένου ότι όλα τα περιστατικά που προβάλλει ο ενάγων ανάγονται στα έτη 1974 έως 1980. Με άλλα λόγια, οι βλαπτικές πράξεις επήλθαν, κατά την Επιτροπή, το αργότερο κατά τη διάρκεια του 1980, μόλις δε το 1985 ο ενάγων υπέβαλε διοικητική ένσταση. Είναι, επομένως, αναμφισβήτητο ότι οι προθεσμίες που προβλέπονται από τα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δεν τηρήθηκαν.

5 Ο ενάγων απαντά ότι η αγωγή του είναι αγωγή αστικής ευθύνης, με την οποία ζητεί την αποκατάσταση των συνεπειών από τα υπηρεσιακά πταίσματα που διέπραξε η Επι-

τροπή και ότι η αγωγή αυτή υπόκειται όχι στις προθεσμίες του άρθρου 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλά στην προθεσμία των πέντε ετών που έχει οριστεί για τις συνήθεις αγωγές αστικής ευθύνης που ασκούνται κατά των Κοινοτήτων. Αν υποτεθεί ότι οι προθεσμίες που τάσσονται με τα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως είναι εν προκειμένω εφαρμοστέες, ο ενάγων θεωρεί ότι βασίμως μπορεί να επικαλεστεί την ανώτερη βία.

6 Κατά το άρθρο 92, παράγραφος 2, του κανονισμού του διαδικασίας, το Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως, ιδίως το προδήλως απαράδεκτο της αγωγής και να αποφανθεί σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφοι 3 και 4, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

7 Κατά πάγια νομολογία (απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 1975, Meyer-Burckhardt κατά Επιτροπής, 9/75, Rec. σ. 1171, και απόφαση της 4ης Ιουλίου 1985, Allo κατά Επιτροπής, 176/83, Συλλογή σ. 2155), η διαφορά μεταξύ υπαλλήλου και του οργάνου στο οποίο ανήκει, ακόμα κι αν πρόκειται για αγωγή αποζημιώσεως, διέπεται, όταν πηγάζει από τη σχέση εργασίας που συνδέει τον ενδιαφερόμενο με το όργανο, από το άρθρο 179 της Συνθήκης ΕΟΚ (ή το άρθρο 152 της Συνθήκης ΕΚΑΕ) και τα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και βρίσκεται, όσον αφορά ιδίως το παραδεκτό, εκτός του πεδίου εφαρμογής τόσο των άρθρων των ιδρυτικών Συνθηκών που θεσπίζουν τη γενική ρύθμιση της εξωσυμβατικής ευθύνης των Κοινοτήτων όσο και των διατάξεων των οργανισμών (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, ΕΚΑΕ) του Δικαστηρίου που καθορίζουν προθεσμία παραγραφής των αγωγών πέντε ετών.

8 Από τα προηγούμενα συνάγεται ότι στην υπό κρίση διαφορά είναι εφαρμοστέα τα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και όχι οι προαναφερθείσες γενικές διατάξεις των Συνθηκών και του Οργανισμού του Δικαστηρίου.

9 Δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, η προσφυγή υπαλλήλων ασκείται παραδεκτώς μόνο αν έχει προηγουμένως υποβληθεί στην ΑΔΑ διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2. Αυτή η ίδια η ένσταση πρέπει να υποβληθεί κατά της θεωρούμενης ως βλαπτικής πράξεως εντός προθεσμίας τριών μηνών.

10 Όμως, είναι βέβαιο ότι μία από τις πράξεις που ενδεχομένως είναι βλαπτικές για τον ενάγοντα, συνεπεία είτε της προβαλλόμενης παραβάσεως των άρθρων 19 και 24 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως είτε της προβαλλόμενης προσβολής των οικονομικών δικαιωμάτων του ενάγοντος, δεν είναι μεταγενέστερη του έτους 1980.

11 Δεδομένου ότι ο ενάγων υπέβαλε τη διοικητική του ένσταση μόλις στις 6 Μαρτίου 1985, η αγωγή του προδήλως δεν ασκήθηκε εντός των προθεσμιών που τάσσονται με τα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

12 Η ένσταση ανώτερης βίας που επικαλείται ο ενάγων ως προς το εκπρόθεσμο της αγωγής του δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Ο ενάγων δεν απέδειξε ότι περιήλθε στην αδυναμία να υποβάλει τη διοικητική του ένσταση εντός των προθεσμιών που τάσσονται από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως. Επιπλέον, ο όγκος της αλληλογραφίας του με τις υπηρεσίες της Επιτροπής από το 1975 πιθανολογεί ότι ήταν σε θέση να εκπληρώσει αυτή τη διατύπωση, εν ανάγκη, μέσω πληρεξουσίου.

13 Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτό ότι η αγωγή του ενάγοντος είναι προφανώς απαράδεκτη.

14 Δεδομένου ότι η δικογραφία περιλαμβάνει όλα τα απαραίτητα στοιχεία σχηματισμού δικανικής πεποιθήσεως για την έκδοση αποφάσεως, δεν θεωρήθηκε απαραίτητο να αναπτύξουν οι διάδικοι προφορικώς τις παρατηρήσεις τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

15 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

αποφασίζοντας δυνάμει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας, αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα, διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αγωγή του ενάγοντος ως απαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Λουξεμβούργο, 10 Ιουνίου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

T. F. O'Higgins